La Vanguardia, 29/04/21

Kilian Jornet, a la corda fluixa?

Susana Quadrado

De la bogeria no en tornes mai. De vegades una voldria afegir-se com una ballarina més als cors i danses que convoca al seu voltant la figura de Kilian Jornet. Què no donaríem per entendre la lògica de qui es juga la vida obcecat a assolir una realitat superior que només li pot ser revelada en els esforços físics més extrems i mortificadors! Per què desafiar així la mort?

L'ànsia de reviure sensacions per recuperar la teva identitat no ho explica tot. Al pla hi deixen parella, fills, pares, amics. Esclar que potser per entendre Kilian Jornet has de ser Kilian Jornet, i servidora no és més que una caguetes de poble, de mar, amb orxata a les artèries i que coneix les muntanyes pels contes de la Heidi.

El de Sabadell ja pensa en el seu pròxim repte, segons primeres informacions sense confirmació oficial encara. Aquesta vegada vol intentar la difícil ascensió a l'Everest per l'aresta oest, encadenant el Lhotse, gesta inèdita per tal com Jornet s'hi llança en solitari i sense oxigen.

Que decideixi el lector si aquest ultratot és un assenyat molt boig o un boig molt assenyat. Entre la fascinació i la ràbia hi ha el debat. No és un heroi, això no. D'aquesta consideració l'allunya el seu punt de deliri. La missió d'un heroi és fer present la civilització en un lloc del qual desapareix. No hi ha en Jornet un instint de protecció dels altres..., potser ni tan sols de si mateix.

Aquesta societat amb set de mites l'impulsarà novament a la peanya de la llegenda. Llegenda viva, ara. Meitat humà, meitat bèstia, el personatge continuarà avançant en la seva transformació com una cavalleria d'un sol home, superant el límit de la tolerància humana al dolor físic i mental. Sempre a la corda fluixa.

Els bojos no menteixen, però poden equivocar-se. Van deixant al llarg del temps rastre del seu disbarat, incapaços de posar-hi fre.●